

Gent | Jordi Sardans | Actualitzat el 12/07/2021 a les 11:32

Jacint Felip: «L'alcalde Roqueta em va aconsellar que deixés el periodisme. Li vaig dir que ho faria si ell deixava l'alcaldia. Em va dir: fes el que vulguis!»

Jacint Felip Almuzara és periodista, jubilat l'any passat. Director de Ràdio 4 del 2011 al 2014, ja hi havia treballat de 1976 a 1988 com a especialista en esports i en programació musical. També va ser cap d'Esports de la Cadena Ser a Catalunya, director adjunt d'esports i toros de Canal Plus, especialista en ciclisme, bàsquet, golf i vela a RTVE, i també al diari "Sport".

Jacint Felip Almuzara. | Foto: Francesc Rubí.

? Com van viure els pares el retorn del retaule de Salelles?

? Amb il·lusió. Va ser una situació polèmica pel conflicte amb l'Ajuntament de Manresa. S'hi van implicar molt tots dos. En morir el pare, m'hi vaig involucrar com la resta del poble, fins que vam aconseguir retornar el retaule a l'església de Salelles. Els tècnics van instal·lar un sistema d'alarmes per evitar els robatoris i s'hi fan visites sense problemes.

? Tenies un germà, però va morir poc després de néixer, oi?

? Sí, va ser un trauma dur de superar. El ginecòleg Antoni Pessarrodona era cosí de la mare i vivia al carrer Sobrerroca. Hi va haver una negligència, se'ns va dir que el nen (Salvador) venia sense problemes i no calia patir, però va passar massa temps, van haver de córrer quan la situació estava molt apurada i va morir 45 minuts després de néixer a l'hospital de Sant Andreu.

? Què va passar amb Amèlia de la Peña, dona del professor Joan Segarra de la Badia Solé?

? Diuen que la vaig fer plorar. Com a professora va muntar una excursió a Barcelona i després d'una sèrie de visites vam acabar al teatre Moratín per veure *Tiempo de espadas*. Havíem de fer una redacció sobre la jornada i com que tenia un esperit crític accentuat vaig escriure que havíem patit desorganització. En llegir el treball es va entristir i el seu marit em va dir: «Ha conseguido hacer llorar a mi mujer. No se lo voy a tener en cuenta però ella creo que sí». Vam parlar i li vaig fer veure que era un exercici diferent dels companys, on em va semblar bé criticar el retard de la Renfe i d'altres qüestions.

? També vas tenir algunes discussions amb Francesc de Puig?

? Sí. Va ser el meu professor de gimnàstica a la Badia Solé i l'havia tingut el primer any de la Joviat, on ens va fer participar en una taula de demostració sindical com les que anualment es feien al Santiago Bernabéu de Madrid, amb la presència del dictador Franco com un dels actes de l'1 de Maig. En la taula gimnàstica, a cop de pito, De Puig va posar *Montañas nevadas*, una cançó falangista. Li vaig retreure perquè tenia sensibilitat per a aquestes qüestions. Va fer carrera dins de Convergència. Segons va explicar *El País*, tenia tres carnets i tres militàncies: PP, ERC i Convergència, quan perillava el seu lloc com a director del Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat.

Inicis periodístics

? Com van ser els teus inicis en el món del periodisme?

? Amb el company Xano, de la Badia Solé, vam visitar el seu pare que dirigia el diari *Manresa* de caire falangista amb *el yugo y las flechas* al voltant. Ens va animar a fer unes cròniques als jocs esportius Sant Jordi de la Diputació de Barcelona. Els caps de setmana vèiem partits de minibàsquet, handbol o atletisme escolar. Vam establir una xarxa de col·laboradors per saber els resultats de les competicions, per mitjà dels entrenadors. A partir del 1976 va passar a ser *Gazeta de Manresa*. Ens vam aficionar molt a l'esport. També vam treballar a la revista de la Badia Solé, trimestral i feta a ciclostil. La vaig coordinar unes temporades i recordo que també hi escrivia Jordi Estrada i Josep Vives Torrallardona, pintor, dibuixant i treballador de Caixa Manresa.

? Com recordes l'esport manresà d'aquells anys?

? El Centre d'Esports Manresa de Bàsquet va pujar a Primera Divisió i el primer partit amistós al Congost va ser contra el Picadero Damm, la temporada 1967-68. A la 1971-72, el CEM va jugar per primera vegada la Copa Korac contra l'Olimpíic d'Antíbol, amb qui va perdre els dos partits. Encara no escrivia, però en veure que els diaris de Barcelona no en deien res vaig trucar al *Noticiero Universal*, que em va demanar una crònica. La vaig enviar i la van publicar, però el corresponsal Antoni Quintana Torres es va queixar i em vaig retirar. A la temporada 1972-73 es van enfrontar els dos equips de la ciutat (l'altre era el CB Manresa) a Primera Divisió. Tenia quinze anys i ja havia aconseguit ser corresponsal del diari *Marca*, que em va facilitar un carnet de la Dirección General de Deportes, que em permetia entrar a veure els partits. Quan els dos equips es van enfrontar a la pista Castell, no em van deixar entrar perquè deien que era del CD Manresa. Vaig anar a la Comissaria de Policia que s'havia instal·lat a la plaça Espanya feia poc i amb un *gris* de l'època vam tornar a la pista. El policia em va fer entrar i ens vam situar a la zona habilitada per a premsa. Vaig informar Miguel Angel Calleja, cap de redacció del bàsquet del *Marca*, que el dia que el CB Manresa es va enfrontar amb l'Estudiantes, es va reunir amb directius del club manresà. Calleja els va dir que mentre no em deixessin entrar a la pista no sortien les cròniques del club al diari ni a casa ni a fora. Això va provocar les queixes dels altres clubs fins que el CB va cedir. A *Marca* també vam donar difusió a entitats com les expedicions del CECB, el Club Natació Manresa amb bons nedadors com Neus Panadell, Rosa Estiarte, Montserrat Majó i Josep Bret, el Biela Club, que organitzava el Ral·li dels 2.000 viratges o Moto Club Manresa, amb la Pujada al Pont de Vilomara.

? Què va passar amb Randy Stolle?

? Va ser el primer americà del Manresa Kan's, la temporada 1967-68. Era alt i ros, i el Garatge Tachó li va cedir un Simca 1.000, on anava gairebé assegut al seient del darrere. Havia jugat a la Lliga Professional dels EUA, quan estava prohibit per la FIBA que els professionals americans poguessin jugar a Europa. Ho va descobrir el cap de la secció de bàsquet del *Dicen*, Justo Conde. Quan es va denunciar, quedava poc per acabar la competició.

Foto: Francesc Rubí.

Vaga de futbolistes

? Com va anar la denúncia de la primera vaga de futbolistes, l'any 1976?

? La van protagonitzar els futbolistes del Centre d'Esports Manresa contra el president Ricard Oliva, un personatge extravagant. Anava amb autocar amb els jugadors, vestits impecablement d'uniforme, per retransmetre els partits de fora que el veterà Serra Viladés ja no cobria. Un dels futbolistes, Pini, defensa central de Sabadell, va morir recentment. En no cobrar, van anunciar que farien vaga. A l'època, també feia cròniques de futbol dins el diari Manresa i tenia fonts directes. En ser corresponsal del *Marca* els vaig informar. El matinal de Cadena Ser de l'endemà va donar la notícia de la vaga del CEM i que no es presentaria a jugar contra l'Oscà. Es va generar un rebombori de por i la nit següent, José M. Garcia, *el butanito*, incendiava els mitjans. Però, inicialment, la notícia era meua. Vaig anar a cal Cirera, per esperar l'arribada del *Marca* al migdia. Alguns feien petar la xerrada i un va dir: «El noi aquell que ha escrit la notícia al *Marca* ja està fora de Manresa». Amb tanta remor, em va cridar l'alcalde Ramon Roqueta, en considerar que la notícia era negativa per a la ciutat. M'acusava de fer antimanresanisme perquè la vaga encara no s'havia produït. Li vaig explicar que anunciava que els jugadors havien decidit fer-la, però em va renyar dient que no era notícia per ser publicada. Em va aconsellar que deixés el periodisme i li vaig proposar fer un pacte: vostè deixa l'alcaldia i jo el periodisme. Em va tocar l'espatlla i em va dir: fes el que vulguis!

Ràdio 4

? Per què a Ràdio 4 deixes el periodisme esportiu per la programació musical?

? Després de diverses proves, els que manaven em van situar als caps de setmana en un programa musical, en què el guió era de Joan Ramon Mainat i Xavier Sardà. Em corresponia posar la veu i els discos. Vam fer uns programes fantàstics i durant anys vam treballar junts. Em va fer molta il·lusió.

? Abans de viure a Sant Cugat, t'estàs a Barcelona amb d'altres periodistes professionals?

? Amb l'Antonio Rubio d'*El Periódico* i *Interviú*, que posteriorment va ser cap d'investigació d'*El Mundo*, i amb Àlex Martínez Roig, que estava a Radio Barcelona i *El Periódico* i que després va passar a *El País* i ara és un dirigent de Prisa en l'apartat audiovisual. Tenien un pis fantàstic amb set habitacions a l'Eixample (Bailén amb Gran Via), on vaig anar a viure. Al pis de sota hi vivia la Montserrat Roig, i hi va acabar d'escriure *L'hora violeta*. Ens explicava moltes històries i ens vam fer molt amics. Estava separada, amb dos fills, i recordo que no volia que em casés. La trucaven molt per telèfon i l'amenaçaven sovint. Un cop vaig veure un cotxe amb quatre individus dintre que l'anaven trucant. Eren nazis que no volien que investigués el tema dels catalans als camps de concentració. Alguns dies pujava cap dalt al pis i ens asseguràvem que no li passés res. Davant del pis d'ella hi vivia Victor Mora, creador del Capitán Trueno.

Ciclisme

? En canvi, a TVE continues fent programes esportius?

? Sí. Presentava i dirigia a Sant Cugat, a la 2 de TVE, *l'Esportiu de la tarda*, quan Frederic Porta se'n va anar a Madrid per presentar els esports al Telediario. També vaig col·laborar a *Estadio2*, que tot i que hi ha qui diu que el va fer Martí Perarnau, la realitat és que el va començar Pere Barthe amb Olga Viza. Començo a fer transmissions de tota mena d'esports i especialment de voltes ciclistes.

? Com va ser la teva especialització en el món del ciclisme?

? A través de Vicenç Comas, que retransmetia la Volta Ciclista a Espanya i anava d'animador de l'arribada a la Volta a Catalunya, que després vaig retransmetre quinze vegades. Les finals d'etapa a Manresa estaven mal organitzades. Vaig fer la Setmana Catalana i la Pujada a Montjuïc. Em va agradar tant que més tard em va permetre fer diverses vegades el Tour de França i el Giro d'Itàlia, on hi havia etapes com la del Gavia tan dures que els corredors per no passar tant fred s'orinaven a les mans, arribaven tremolant i els posaven mantes al damunt. A la Volta a Espanya també vaig fer de comentarista de TVE.

? Com es va viure periodísticament el discutit Tour de Perico Delgado?

? Recordo una crònica de Josep M. Baget Herms a *La Vanguardia*, on deia que la transmissió de TVE en castellà era una exaltació patriòtica espanyola, en defensa d'un Perico Delgado que havia

donat positiu al Tour de França. Baget deia «Sort que a Catalunya ens hem alliberat d'aquest discurs gràcies a la transmissió en català de Jacint Felip, que no ha entrat en la visió patriòtica espanyolista».

Foto: Francesc Rubí.

Canal Plus

? Com va ser la teva etapa de director adjunt d'esports i toros de Canal Plus?

? Al director Alfredo Relaño li agradaven molt els toros i els va afegir a la programació. Un dia vam anar a negociar amb els empresaris de la Plaza de las Ventas y Feria de San Isidro per la transmissió de la *fiesta*. Em va presentar com nascut a Barcelona i aquells empresaris em van dir que devia conèixer Balañá. Vaig respondre: «sí, el dels cinemes» i ells van respondre: «no el de les places de toros». Era el mateix, però el tenien com el promotor dels braus a Barcelona. Jo no tenia ni idea de toros, tot i que vaig aprendre una mica d'argot.

? Com va anar l'experiència globalment?

? Va ser dura. Es va muntar des de zero i va ser complicat. Era un canal de pagament que afortunadament va funcionar molt bé, malgrat el pessimisme del filòsof, crític i director Juan Cueto. Vam aconseguir el contracte del futbol en tancat i després vam comprar drets d'emissió del golf, on vaig fer transmissions fins a l'especialització, amb Núria Pastor, comentarista de *La Vanguardia*. A Sant Cugat, Josep M Casanovas em va fitxar pel diari *Sport*, on vaig escriure durant catorze anys. Vaig recórrer tots els grans torneigs: el Masters d'Augusta, l'Obert britànic, la PGA i l'Open dels EUA, i la Ryder Cup que enfronta Europa i EUA.

? Què hi vas trobar en el golf?

? Moltes històries al darrere. Curiosament, mentre un jugador del Barça és inassequible, els golfistes ho són molt. Quan acaben de jugar, tens la possibilitat de parlar amb ells a la zona mixta. El multimilionari Tiger Woods no se'n va mai de la sala de premsa fins que s'han acabat totes les preguntes. Són persones amb bagatge i capaces d'explicar històries. Et trobes amb famosos com Clint Eastwood, que anava a jugar golf cada dia. A l'Augusta Nacional, un club súper selecte, amb 500 socis actualment, on els amfitrions conviden els nous membres com Bill Gates, amb qui pots arribar a parlar, van amb jaqueta verda i et fan d'amfitrió. També hi ha els presidents de les grans corporacions americanes, que juguen tres cops l'any i arriben amb l'avió privat. El golf a Europa neix al segle XIV a Saint Andrews, on no té res d'elitista. Surt dels pastors que no tenen res a fer i posen una pedra per veure qui arriba més lluny, després busquen precisió posant un objectiu, posteriorment les banderes, i més tard, en lloc d'anar a buscar qui la deixa més a prop, van per situar la bola dins del forat. Al principi hi havia 22 forats perquè era el que durava una ampolla de whisky. Els EUA tenen 20 milions de practicants de golf i és un negoci enorme a l'abast de molta gent. M'agradava explicar històries i parlar amb Severiano Ballesteros, Olazábal o Jiménez, amb un discurs fantàstic. En canvi Sergio Garcia té mentalitat de futbolista.

? De retorn a Barcelona ets director de Ràdio 4 del 2011 al 2014. Per què vas ser cessat?

? Per les pressions d'Eladio Jareño, cap de gabinet d'Alícia Sánchez Camacho. En acabar l'etapa Zapatero encara em mantenen fins que el PP català diu que no els convinc. Havia esclatat

el cas de la Camarga, de Mètode 3. A la tarda, fèiem el programa *Directe 4.0*, presentat per Chantal Llavina. Quan Marco va venir a explicar aquell cas d'espionatge, el PP es va queixar i mai no va admetre el paper d'emissora pública, de manera que van fer venir el cap d'informatius de Madrid a cessar-me.

? Com tens el llibre sobre l'alcalde Porcioles?

? Als inicis. El fem conjuntament amb un dels seus fills, l'advocat Che Mari. Serà una autobiografia novel·lada que explica fets reals amb records personals. Che Mari explica que baixava de Pedralbes a l'Ajuntament amb un 1.500 que conduïa un xofer que era guàrdia urbà. Dins del pati jugava a pilota amb aquell policia local quan era nen. Molt criticat pel *Noticiero Universal*, Porcioles el va comprar i Che Mari en va ser conseller delegat. Tractem de les seves vivències com a editor, com pagaven el paper..., amb anècdotes divertides.

El perfil

Foto: Francesc Rubí.

Jacint Felip Almuzara neix a Manresa el 19 de juliol de 1957. La mare, Àngela, de Sant Salvador de Guardiola i el pare, Salvador, de Salelles. De procedència pagesa fins que van anar a treballar a Manresa: ella al tèxtil, a la fàbrica de Cal Roca, al passeig del Riu (on ara hi ha l'Escola Joviat), va ocupar la porteria que li donava dret a l'habitatge; el pare va començar a treballar a l'Agència Cots, on feia el transport diari Manresa-Barcelona i després va passar a Cal Gallifa, a Manresa, Sant Joan i Cardona. «A les cinc del matí anava al Poblenou de Barcelona a carregar als magatzems i transportar les bales de cotó cap al Bages».. El 1966 tots dos van treballar a Cal Gallifa i van passar a viure als habitatges de la Sagrada Família, de la Caixa d'Estalvis de Manresa. Va començar els estudis a l'escola bressol de l'Oliva, a la Muralla de Sant Francesc, que més tard es va traslladar com a Institut Catòlic al passeig de Pere III, que donava a un pati interior, veí de la Casa Lluvià. Va passar a l'Acadèmia Bisel (Biosca-Selga) del carrer Sobrerroca, tocant a la plaça Major, «on em van donar els primers cops de regle als dits de les mans». Hi va conèixer els tres germans Estefanell (Pere, Jordi i Mireia) que li van fer venir interès per la natació. Va nedar al Club Natació Manresa, on també va practicar el waterpolo, en l'època de l'entrenador holandès Hans, «d'una duresa extraordinària. Anava amb una càmera de bicicleta desinflada i la feia servir de fuet, que picava al terra. Ens tenia atemorits». Després van tenir Josep Claret i Pere Manel. Va anar a la Joviat del carrer Era Firmat i a la Badia Solé del carrer Saclosa. El 1970 el van traslladar al carrer Campanes fins a completar COU. Va tenir com a company de pupitre Joan Antoni Lozano, *Xano*, fill del director del diari *Manresa*. Amb quinze anys fa de corresponsal del diari *Marca*. Col·labora amb Vicenç Comas en transmissions de Ràdio Manresa al Congost. Amb ell va conèixer el món del ciclisme i va ser comentarista de TVE de les tres grans rondes ciclistes. L'any 1976 dona la primícia de la primera vaga de futbolistes a Espanya, del Centre d'Esports Manresa presidit per Ricard Oliva.

Estudia Ciències de la Informació, secció Periodisme, a la Universitat Autònoma. Quan Radio Nacional d'Espanya crea Ràdio 4, es presenta a les proves esportives, però li encarreguen la programació musical del cap de setmana. Es casa amb la barcelonina Núria Puig, viuen a Sant Cugat i tenen una filla: Núria Felip, també periodista i actual cap de Gabinet de la Conselleria de Medi Ambient de les Illes Balears per Més Mallorca. Ara conviu amb Marta Boada. A Ràdio 4 s'hi està des del 1976 al 1988. També fa programes a Radio Peninsular i Radio 1. Agafa una excedència de la ràdio, però continua treballant a RTVE. Amb aquest bagatge, la Cadena Ser del grup Prisa li proposa muntar Canal Plus, un any abans del seu naixement, «perquè com que estaven lligats al PSOE, sabien que els donarien la llicència». Durant aquest any treballa a Ràdio Barcelona com a cap d'Esports de Cadena Ser Catalunya, ja projectat cap a Madrid on el nomenen director adjunt d'Esports i toros de Canal Plus, amb Alfredo Relaño, durant quatre anys. De retorn a Sant Cugat, juga a golf i Josep M. Casanovas, editor del diari *Sport* el fitxa professionalment i s'hi passa catorze anys. Ha treballat amb la revista americana *Golf Digest* i ha escrit sobre vela, amb la Copa América, esport nacional a Nova Zelanda. Com a treballador d'empresa pública, quan se li va acabar l'excedència, en un moment de declivi de la premsa esportiva escrita i amb el grup Zeta en una situació compromesa, va poder recuperar la plaça a RTVE el 2008, on li van trobar lloc a Mallorca, per anar a viure a casa de la seva filla, fins que al cap de vuit mesos, el president de l'ens, Luís Fernández, el va reassignar a Barcelona com a coordinador d'informatius i presentador a Ràdio 4. Del 2011 al 2014 en va ser director. Retorna a Sant Cugat, a la 2 de TVE, on fa informatius i transmissions d'esports, com els Jocs Olímpics de Rio de Janeiro de golf, amb un milió de telespectadors, fins al 19 de juliol de 2020, en què es jubila.